

Chlape, to bylo neuvěřitelný. Nevěděl jsem, že jde tréninková flusačka použít v kombinaci... ten kousek považuju jako dostatečný důkaz, že... (no jistě, další pozvání. Vaše skupina je snem každého osamocené hráče, já zapomněl)

Hele, borče, mám záznam tvího podvodu. Esli my nepošleš sto táců, ... (aneb zastrašování na základě vágních domněnek)

Zkontroloval jsem, že mi hra poslala peníze za rekord, a zaklikl „smazat vše“. Před očima mi vyskočila poslední nesmělá zpráva.

Dobrý den, pane Artuši. Vím, že vám chodí mnoho zpráv, a chápu, že hráči vašeho kalibru neztrácí čas s někým jako já, ale nikdo mi neporadí a já nemám ideální výsledky. Říkal jsem si, že kdybyste mi věnoval minutku nebo dvě, měl bych šanci se zlepšit. Vaše unikátní kombo nízkých životů, tréninkové flusačky a lektvaru hrdinů mě přesvědčilo, že...

Kdybych zakládal guildu, dostal by povolávací dopis. Všiml si mé kombinace neotřelých herních prvků, ale místo aby je vyžadoval, choval se slušně.

Svrběly mě prsty, dokonce jsem mu u cigarety a čaje sepsal několik tipů. Můj pohled padl na fotku usmívající se partičky lidí na zdi za kabinou. Šklebili se z titulní stránky prominentního herního magazínu, čteného vládnoucími orgány napříč světem. Dodnes nevím, proč nás otiskli, když tak svědomitě trvali na „absenci šílenosti“.

Já, Kristýna, Gregor, Jiří, Aydin, Tereza a Artur. Poslední dva jmenovaní by mi vysvětlili, proč je práce na sympatických nováčkách pro skupinu výhodná.

Zatlačil jsem vzpomínku, típl napůl vykouřené cigáro a odpověď přepsal.

Děkuji za milou zprávu, Valloranie, ale zklamání tě. S hrou jsem skončil. Máš pozorovací talent, ale nespolehej na ostatní. Vykašli se na dotahování nafmrněných rádoby profíků a bojuj za sebe.

Nenechávej si pokrýt záda, kryj si je sám, dělej chyby, pouč se z nich a dotáhneš to daleko. Protože nezávisle na obětech, které po cestě uděláš, bude tvůj úspěch daný tím, kolikrát se zvedneš z bláta. Nenechej si podávat ruku, vyhrab se z té břečky sám, protože sám sebe nezradíš ani nezklameš.

Jo, a nezkoušej to, co já, mohl bys způsobit systémový error a riskovat, že ti mozek sežere napůl nedodělaný kód. Přeji hodně úspěchů při hře, Artuš.

P.S. Nehraj lukostřelce ani hraničáře, je to hloupé pro všechny, co taktizují... a to ty, jako sólo hráč, musíš...

Odinstaloval jsem pokořenou hru a připravil si snídani. Při dopíjení čaje jsem zíral z okna střešního apartmá kousek od Pankráče. Kdyby přšelo, připomínal bych kluka z přeslazeného filmu patnáct minut před epickou líbačkou s vyvolenou. Ve chvílích, kdy ho mizérie tlačí na dno, aby scénáristi okořenili film ještě jedním problémem.

No... začalo pršet. Kapky sjížděly po naleštěném skle a padaly do dvacet pater vzdáleného trávníku. Když mraky prorazilo duhou nacucané slunce, rozhodl jsem se vyměnit kýčovitou romantiku za práci.

Někde mezi uklízením přerostlého bytu a hledáním další virtuální hry mi zazvonil telefon. Hlava uprostřed obývacího pokoje získala podobu spolužáka z gymnázia a redaktora plátku pro pracující střední třídu. Hovor jsem zvedal s vědomím, že než mi dá Jarda pokoj, zopakuju pětkrát spojení „promiň, ale ne“.

„Čau, Mišáku,“ vystřelil mi bodrý hlas duši z těla. „Slyšel si už tu mega bombu?“

„Promiň, ale ne.“ První strike.

„Admini z Mýtiny vyhlásili brutální soutěž. Prakticky každá guilda, co má alespoň nějaký jméno, do toho půjde, protože je to fakt masakr.“